

ЛЕЛЕКА

Цей лелека звив своє гніздо неподалік мого.

Він облаштував його великим та просторим, певно розраховуючи на численну родину, кому як не лелекам приносити дітей. Однак, щось не склалося. Наступного року нічого не змінилося, вони як і раніше лишалися удвох. А потім кілька днів я бачив у гнізді лише його. Минуло літо, а вона не поверталася. Часто надвечір він голосно гукав її, вдивляючись за горизонт куди сідало сонце.

Згодом на гніздо впало перше пожовкле листя, а за ним осінні краплі. Одного разу я вийшов на ганок і побачив як гніздо заповирило снігом, а його господар стоячи на одній нозі був увесь білим.

Наступної весни лелека знову повернувся. Вечорами він так само стояв на одній нозі, вдивляючись за горизонт. Інколи він голосно на когось гукав, потім вмовкав. Зранку він кружляв над гніздом, а потім на весь день кудись відлітав. Так минало його життя, доки в осінньому небі знову не закружляли лелеки збираючись у вирій.

І ось цієї весни він повернувся не один. Вона була не знайома мені. Прилетіли рано вранці, ніби він дуже поспішав показати їй свою затишну оселю. Не знаю які відчуття наповнили його серце, коли він побачив, що гнізда більше немає. Разом з тим, я не помітив, що він став особливо засмученим, бо того ж дня взявся за роботу і, схоже, був налаштований рішуче, навіть піднесено й радісно, як буває весною з закоханими. За кілька днів будівництво успішно завершилось. Гніздо було таким же великим і просторим. Однак, дещо здалося мені незвичним. В сірих сухих гілках щось майоріло. Я підійшов ближче і побачив в його хитросплетінні гілку калини на якій збереглися торішні ягоди. Тепер гніздо скидалося на великий дівочий вінок в який хтось заплів червону калину. Минав 64-й день війни.

